

[Gert Petersen.]

At man inden for dansk fagbevægelse påberåber sig, at man er socialdemokrat, og at man sandelig vil støtte socialdemokratiet, er en anden sag, det ved jeg også godt, men det udelukker bare ikke, at man fra fagbevægelsens side kritiserer dette forlig sønder og sammen, mens man fra Arbejdsgiverforeningens side siger, at det dér, det er noget, man føler lettelse og tilfredshed over. Det synes jeg burde give anledning til eftertanke.

Og så vil jeg endda sige, at i nogle af de bemærkninger, som Thomas Nielsen er kommet med, har han da, så vidt jeg kan se, været mere optimistisk i sin bedømmelse af forliget, end der er dækning for. Jeg ser, hvordan han i Aktuelt for i dag udtaler:

„Men da det politiske forlig blev kendt, sagde Thomas Nielsen også, at en indkomststigningsramme på 6 pct. på årsbasis er et gennemsnit. Det betyder, at nogle skal have mere og andre skal have mindre. Da LO repræsenterer de lavestlønnede grupper, må det være disse grupper, der skal have mere.“

Så bliver jeg nødt til at sige, ikke alene til hr. Thomas Nielsen — nå ja, jeg skal ikke bebrejde ham, at han ikke er klar over det — men også til folketinget og til andre, som måtte høre på, at der i politisk-økonomisk udvalg blev stillet et spørgsmål, hvoraf det fremgår, at det ikke er 6 pct., der er tale om. Det, der er tale om, er, at arbejdsmarkedets organisationer bør — og så citerer jeg: „...forhandle sig frem til overenskomster, som indebærer, at den gennemsnitlige løn højst må stige 2 pct. pr. år ud over dyrtidsreguleringen. Det bliver organisationernes sag at afgøre, på hvilken måde denne snævre ramme ...“ — det har man skrevet, det er dog en vis ærlighed — „... skal udfyldes“.

Ja, ja, siger man så. Men hvis nu der kun kommer 1 dyrtidsportion i løbet af et år til udbetaling, så betyder det dog vel, at så kan man fylde op til de 6 pct.? Nej, det gør det ikke. Det har man også spurgt om. Man har spurgt: hvis der et af årene skulle ske det, at der f.eks. på grund af et slutpristal, som mangler 0,1 point i en portion, kun udløses 1 portion, gælder i så fald 6 pct.-reglen eller 2 pct.-reglen? Svar: såfremt der ikke kommer nogen dyrtidsportion til udløsning på et reguleringstidspunkt, vil lønstigningen igenem det pågældende år kun blive 2 pct.

samt 1 dyrtidsportion, forudsat at der sker dyrtidsregulering til det følgende regulerings-tidspunkt; 2 pct.-reglen er således gældende.

Dette være sagt til oplysning ikke alene for LO, der er måske andre, der har fortalt dem det i mellemtiden, men også for denne sal og andre, som måtte være interesseret: det er i virkeligheden ikke en 6 pct.-regel, man arbejder med, det er en 2 pct.-regel.

Vi har aldeles ikke fra socialistisk folkepartis side sagt farvel til den linje, vi hidtil har kørt. Hr. Kjeld Olesen ved godt, at der er grænser for, hvad socialistisk folkeparti kan acceptere, og jeg må protestere mod den besudling af Aksel Larsens minde, som skete, når hr. Kjeld Olesen ligesom forvandlede Aksel Larsen til en dikkende lammehale til socialdemokratiet, som kunne acceptere hvad som helst, man kom med fra socialdemokratiets side. Det er ikke rigtigt. Det ved jeg, og det ved socialdemokratiet også udmærket godt. Det er et rygte, som blev udspreddt af nogle venstrestremister, som jeg nu altså ser hr. Kjeld Olesen hånd i hånd med.

Vi kunne, vi kan indgå kompromiser; heri er intet ændret, men alt afhænger af indholdet i disse kompromiser. Vi sagde under valgkampen, at kommer det til et indgreb i en overenskomstsituation eller trussel herom, så vil vi gå imod, så vil vi stemme imod, uanset hvad der måtte ske. Det vidste man udmærket godt. Det vidste hr. Kjeld Olesen. Vi har spillet med helt åbne kort i denne sag. Når man så ikke desto mindre fra socialdemokratiets side partout vil gennemføre denne i virkeligheden dybt borgerlige politik, nå ja, så må man finde sig i, at vi med alle midler prøver at forhindre det. Det har vi sagt hele tiden, og vi pjatter ikke med vores valgløfter, vi lever op til dem.

Der var engang, da man kaldte store bededags forliget sort. Jeg synes, at det her forlig er endnu sortere. Måske kunne det være blevet lidt værre, hvis hr. Poul Hartlings nødløsning var lagt til grund, men i virkeligheden er der her tale om en konkurrencenedskæring, hvor man stiller os over for et valg mellem pest og kolera. Der er nogle nuancer til forskel. Under alle omstændigheder skal arbejdere og lønmodtagere betale for krisens omkostninger, det vil vi altså ikke være med til.